

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ε Σ Π Ε Ρ Α

Φύσ' ἀγεράκι γλυκὰ στὸ πανί μου,
Γλύστρα βαρκοῦλα στὰ κρύα νερά,
Νύχτωσε, καὶ μὲ προσμέν' ἡ καλή μου.
Φύσ' ἀγεράκι καὶ δὸς μου φτερά.

* *

Φεύγουν τ' ἀστέρια ζευγάρι, ζευγάρι
Σ' τὸ ζαφειρένιο βαθὺν οὐρανό,
Καὶ ντροπαλὸ τ' ἀσημένιο φεγγάρι
Ἀπὸ τὸ μαῦρο προβάλλει βουνό . . .

* *

Σώπασ' ὁ γρυλλὸς, τ' ἀηδὸνι λουφάζει,
Μόνο ἡ καλή μου γιὰ μὲ ἀγρυπνεῖ
Καὶ ἡ καρδιά σιγὰ μὲ φωνάζει
Καὶ ἡ ψυχὴ της γιὰ μένα πονεῖ.

* *

Πέτα, βαρκοῦλα μου, φύσ' ἀγεράκι,
Φτάσαμε, φάνηκ' ἡ ἀκρογιαλιά,
Φάνηκε, νάτο, τὸ ἄσπρο σπητάκι
Καὶ ἡ γλυκειὰ θὰ φανῇ ἀγκαλιά . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ὅταν τὸν εἶχα ἐπισκεφθῇ πρὸ ἐτῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μου ὠμίλησε περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ—μετέφραζε τότε τὸν Σαίξπηρ—καὶ περὶ τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς κινήσεως. Ὅταν δὲ τοῦ ὑπέδειξα ὅτι οἱ νέοι λόγιοι καταφέρονται ἐναντίον του, ὡς παλαιῶν, μου εἶπε μὲ ἕνα τόνον εὐλικρινεῖας :

— Ἀδίκως μὲ νομίζουν μισονεῖστήν. Δὲν ἀποκλείω τὰς νέας ἰδέας, ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶναι παράλογοι.»

Ὁ Ἄγγελος Βλάχος ἀφίνει καὶ μίαν ζηλευτὴν κληρονομίαν τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθηρότητα εἶδε ζῶσαν εἰς τὸν ἀντάξιον υἱόν του, τὸν διευθυντὴν τῆς «Καθημερινῆς».

Ἡ κηδεὶα τοῦ ἐτελέσθη δημοσίᾳ δαπάνῃ σεμνοπρεπῆς, ἀνευ ματαίων ἐπιδείξεων. Τὴν παρηκολούθησαν ἐκλεκτὰ μέλη τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ οἱ ἐκλεκτότεροι ἀντιπρόσωποι τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν. Στεφάνους κατέθεσαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἡ Ἐταιρεία τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων προσφώνησαντος τοῦ. Ἀδάσκαρη, οἱ ἄλλοτε ἡθοποιοὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου Φύρστ, Μυράτ καὶ Δαμάσκος προσφωνήσαντες τοῦ τελευταίου, ἡ δ. Μ. Κοτοπούλη, σταυροὺς δὲ οἱ συγγενεῖς. Ἡ Σύνταξις τῆς «Καθημερινῆς» διέθεσε 200 δρ. ἀντὶ στεφάνου εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Παπιδιαμάντη. Ψηφίσματα ἐξέδωκαν τὸ ἀρτισύστατον Συνδικάτον τοῦ Ἑλλ. Τύπου καὶ οἱ Θεατρικοὶ συγγραφεῖς.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ἡ Société Nationale des Beaux-Arts, ἐπὶ τῇ τριακονταετῇ ἀμφιετηρίδι τῆς ἐν τῇ φετεινῇ ἐκθέσει περίλαβε τὴν ἀναδρομικὴν ἐπίδειξιν ἔργων ἐνδόξων νεκρῶν καλλιτεχνῶν. Παρουσίασε πάντοτε τὰ δύο καλλιτεχνικὰ στρατόπεδα τῶν νέων ἀναζητήσεων καὶ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς σπουδῆς. Εἰς τὰς προηγουμένας ἐκθέσεις παρατηρεῖτο κάποια μονοτονία εἰς τὴν ἐφετεινὴν ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο σχολῶν παρυσιάζει ἐν ἀρμονικῶν σύνολον. Ἐξετέθησαν ἔργα ἀποθνήσκοντων καλλιτεχνῶν, ἐν οἷς τοῦ Καρόλου Duran, τοῦ Cazin, τοῦ Carrière, τοῦ Stevens καὶ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ροντέν, Μεισσονιέ καὶ Πυδῖς ντὲ Σαδάν.

Ἐκ τῶν ἔργων τῶν ζώντων καλλιτεχνῶν ἀναφέρουν οἱ κριτικοὶ εὐφῆμως τοὺς πίνακας τοῦ Ραφαέλλου, ἐκ δὲ τῶν σημειούντων προσδῶν καὶ ἐπαναστατικῶν ἐχόντων χαρακτηρὰ κατὰ τὴν τεχνοτροπίαν, τοὺς Suréda, Malherbe, Nillet καὶ Eliot.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς Société Internationale ἐν τῇ αἰθούσῃ Georges Petit, τὰ γλυπτικὰ ἔργα εἶνε τὰ καλλίτερα, ἄλλων μὲν καλλιτεχνῶν τολμηρῶν εἰς ἔκφρασιν ἐμπρεσιονιστικὴν, ἄλλων δὲ συντηρητικῶν ὡς πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἀπόψεις τῆς τέχνης. Ἐκ τῶν ζωγραφικῶν ἔρ-

γων διεκρίθη μία ἀπεικόνισις κυρίας παρὰ τὴν θάλασσαν τοῦ ζωγράφου Gumery, τὰ τοπεῖα τοῦ Marec καὶ αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Burnand. Ἐκ τῶν γλυπτικῶν, καλλίτερα ἐκρίθησαν ἐν γυμνῶν τοῦ Baqué, μία προτομὴ μικρᾶς κόρης τοῦ Blondat καὶ μία νεωτεριστικοῦ τύπου μάσκα τοῦ κ. Berthoud.

Ἡ ἐκθεσις τῶν Independants περιέλαβεν ἐν 80000 πίνακες καὶ 100 ἔργα γλυπτικῆς. Ἀπετελέσθη μία ποικίλη συγκέντρωσις καλλιτεχνῶν σοφῶν καὶ τολμηρῶν, ἐργαζομένων ἄλλων ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἄλλων μελετητῶν, μεταρρυθμιστῶν καὶ παραδόξων. Μία προσπάθεια νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν τέχνην ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὴ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τοῖς δώσῃ. Μία ἀναζητήσις τῆς συγκινήσεως ἐν τῇ σκέψει, μία ἀνωτέρα ἀντίληψις καὶ πολλὴ φιλοδοξία, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν νεωτέρων προσπαθειῶν.

Εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Διακοσμητικῶν τεχνῶν διωργανώθη ἡ ἐνδεκάτη ἐκθεσις τῆς «Société des Artistes Décorateurs». Δὲν διαφέρει τῶν προηγουμένων ἐκθέσεων. Προεκάλεσε ἀρκετὸν ἐν τούτοις ἐνδιαφέρον, ὡς ἐκ τῆς συμμετοχῆς ἱκανῶν καλλιτεχνῶν.

Οἱ Οὐμορισταὶ ζωγράφοι εἰς τὴν Στοὰν τῆς